

Κι' ὕστερα σ' αὐτὰ τὰ μέρη,
κίντρον καθὲ μουσελάτρου,
νέλλθουν προσφιλῆς ἑταῖροι
τοῦ Παρισίου θεάτρου
νὰ διδάξουν τραγωδίας,
κι' ἄνω σὺνῶν τὰς καρδίαις
πρὸς τ' ἀρχαία μεγαλεῖα,
τοῦ βρυβαρίου τοῦ Ταλλία.

Ἦϊστε 'στὸν Μουὶ Σουλλῷ
νὰ μὴ σφίγγεται πολὺ,
κι' ἴσως, φίλοι μας ἰππῶται,
κουκουδάγιας εὐρὴ τότε
'στὰ χαλάσματα νὰ κλαίει
καὶ βρυβαρίου μὲ νὰ λίνει.

Κι' ἔκει παρὰ τὸν Ἰλισσὸν καθίσταντες ἀρφῶνος
καθὼς εἰς ἄλλοι ποταμὸν τῆς πάλαι Βαθυλῶνος,
νὰ κλαύσετε νὰ κλαύσετε μὲ πάθος γοερὸν
ὡς ποῦ νὰ πλημμυρῆσατε τὸ ρεῦμα τὸ Ξηρὸν
ἐν τῷ μνησθῆναι τῆς πολλῆς τῶν ὀδοῦζων λύσεως
καὶ τῆς εὐκλείας τῆς σεπτῆς τῆς ἱερῆς ἐπιθέσεως,
κατόπιν δὲ τῶν στεναγμῶν καὶ τοῦ μεγάλου θρήνου
νὰ στίψετε τὰς κεφαλὰς μὲ στίφτρον κοτινοῦ.

Γ'.

Σῦρτε 'στὸ γέρο δαχθλο... φτοῦ σας καὶ πάλι φτοῦ σας...
ἰεῖσι ἰσοβαρῆσατε τοὺς ἴδιους ἰενοῦς σας.
Σῦρτε 'στὸ γέρο δαχθλο, προτάται μας μεγάλοι,
κι' αὐτὸ τὸ καρναβάλι
τῆς ἰπποσύνης τῆς τρανῆς τρανοὶ παλληκαράδες
καὶ τῶν σκυλιῶν τοῦ Πατισῶ γίνηκαν μασκαράδες.

Σῦρτε 'στὸ γέρο δαχθλο... φτοῦ σας καὶ πάλι φτοῦ σας...
ἰεῖσι ἰσοβαρῆσατε τοὺς ἴδιους ἰενοῦς σας.
Χαίρετε, φίλοι Καίσαρες... τὰ λαμπρὰ σας στίμματα
παρηγορηταί μας δίνου...
βῆψετε τῆς πορφυρίας σας μίση σὲ σκλάβων αἵματα
πρὸ κόκκινας νὰ γίνου.

Χαρῆτε, φίλοι Καίσαρες, τοῦ μέλλοντος ἱλπίδας,
ὡς γίνου τὰ κουράρια μας τῶν θρόνων σας βαθμίδες,
καὶ τοῦτο τὸ κατορθωμά τὸ μίγα 'στὰ μεγάλα
κι' ἄλλο διαμάντι ζηλευτὸ θὰ βάλῃ μέσα 'στ' ἄλλα
τῆς θείας σας κοροῦνας
νὰ λάμπῃ 'στουὺς αἰῶνες.

Δ'.

Καρναβάλι 'ρετεῖο δίχως γλίντιζ, δίχως μπάλου,
μωσκάρουνοι εἰ μικροὶ τοὺς ἰππῶτας τοὺς μεγάλους.
Πολεμάρχων σπουδαῖοι στίφροι
καὶ μασιγίον καὶ ξίφος
Αἰάντος μασιγοφόρου
δαίχμα 'στὸν Καρναβάλι,
καὶ γελῶ μὲ τοῦ Βωσφόρου
τὸ παλαιοσκαρναβάλι.

Τὶ Καρναβάλις κι' αὐτὸς δίχως γλίντιζ, δίχως μπάλου,
μωσκάρουνοι εἰ μικροὶ τοὺς ἰππῶτας τοὺς μεγάλους.
Σκεπτικὸς στεφάνη πλίκαι
'στῆς Ἑβρώπης τοὺς σραγείς,

τὸ φαγγάρι 'πάνω στίκαι
κι' ὁ σταυρὸς των κατὰ γῆς.

Βλίπω μπράτος τὴν Τουρκιά
μὲ τὴν δούλα τῆ Φραγκιά,
καὶ γυρίζει καὶ γυρίζει
κι' αἶμ' ἀνθρώπινο μυρίζει.

Βλίπω στίμματα γενναῖα
ν' ἀδελφώνονται μαζί
μὲ τὸν ἐξάλλον φονεῖ,
ποῦ φονεῖ γιὰ νὰ ζῆ.

Τὶ Καρναβάλις ἀλήθεια δίχως γλίντιζ, δίχως μπάλου,
μωσκάρουνοι εἰ δούλοι τοὺς σωτήρας τοὺς μεγάλους.
Τὶ Καρναβάλις ἀλήθεια, τί πρωτοφανῆς σκητὴ! ...
μὲ τὴν μάσκα τῆς εἰρήνης μακιλλάρηδες τρανοὶ
ἀντι σκίπτρων εἰς τὰ χίριμ
δίκοπα βαστοῦν μαχαίριμα.

Πῆδα, Δύσις μοσχομάχα,
χόρτου, καμῆλα Φράγκα,
τὴν εἰρήνη φάραμα
καὶ γιὰ 'μας παζάρει.

Αἶμα πάλι πλημμυρίζει,
χόρτου, Καρναβάλι,
ἢ Φραγκιά μας βομβαρδίζει
καὶ μαζί μας τῆθαλε.

Τὴν πηλρῆ μου τὴν βελλάδα
σχιζῶ καὶ ποδοπατῶ,
κι' Ἀμαζόνια τὴν Ἑλλάδα
ὕπερῆσαν κοττῶ.

Τὴν σπυκίαν τῆς στήλωνι,
καὶ σὲ καθὲ κανονιά,
ποῦ τὴν εἰχνη μ' ἀπονιά,
γαλανώτερη ἴψηλόνει.

Τὸ γαλιζῶ τὸ πανάκι, ποῦ σκονιστήκ' ἔκει πέρα
καὶ τὸ γυρίμιζον ἢ μπόμπις ἀπ' τὴν ἀκρη τοῦ βουνοῦ,
ἀνυψόνεται καὶ σβῆνει δεξιοκίμο 'στὸν αἰθέρα
ὡς ποῦ γίνετα κομμάτι τοῦ γκαλιζοῦ τοῦρανοῦ.

Σῦρτε, Φράγκοι, 'στὰ κομμάτια, κι' ἡ σφικτὴ σας μελανίτις
ποῦ σκρονεῖ τοὺς σταυροὺς μας καὶ τὰ λάβακα τῆς Κρήτης,
μὲ παντοτεινὴ μουντζούρα γιὰ τὰ μούτρα σας θὰ γίνῃ,
ποῦ κανεῖς ὅτι θὰ τὴν σβῶνῃ.

Καὶ καμφοδαῖς ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Κίμων Μιχαήλιδης, νέος μὲ τέσα δόρα,
ἱεροκωνιστὴ τῶρα
μὲ τὴν Ἐμπεδοκλεῖου, τὴν Ἀλεξάνδρου ἦτοι,
κόρην χαριστοτήνη ἀπὸ σπουδαῖα σπῆτι.
'Ὅ δὲ Ρ ω μ ῆ ο σ τὴ ζῆσις μ' εὐχὴ καὶ ρέθα ραίει
κι' ἔς ἴσθου κι' ἔς γερῶνον ὕπερουσχιεῖται.